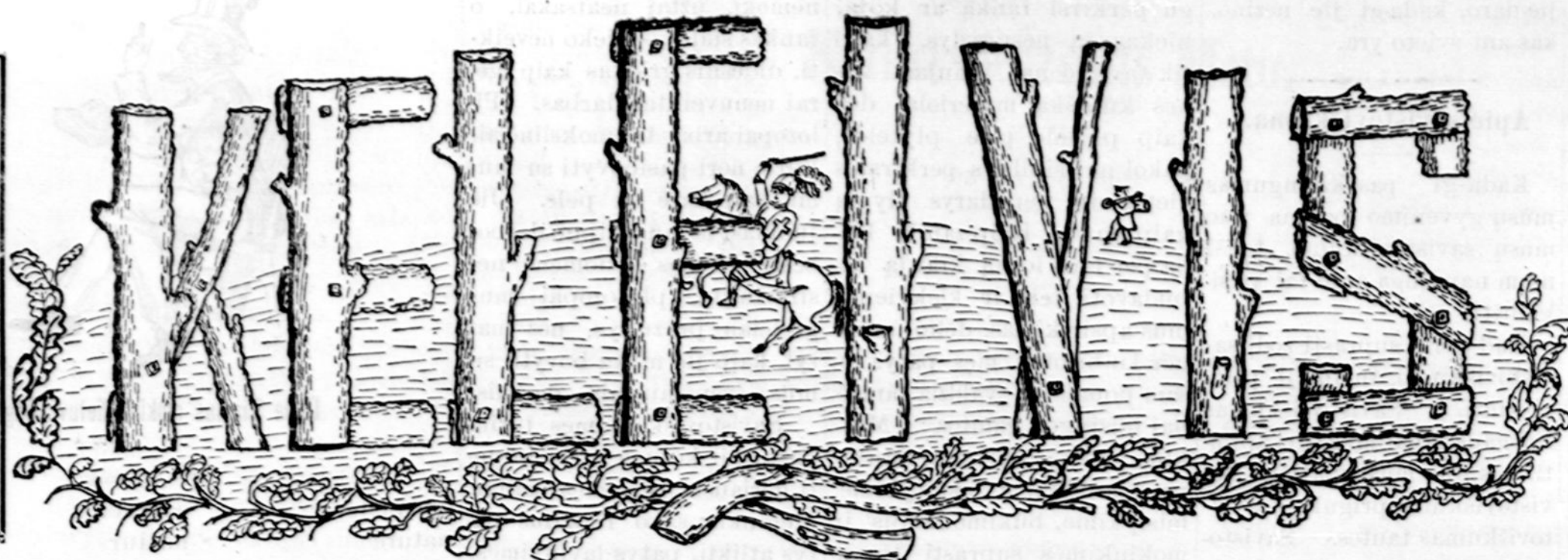

"KELEIVIS"
Geriausias laikraštis.

Talpina gražiausius aprašymus, straipsnelius dėl moterų ir merginų ir pamokslinius Angliškios kalbos. „Keleivis“ išsina kas ketvergas ir kaštuoja ant metų tik \$1. Adresuokit teip:

A Žvingilas,
Post Office Box 3232,
Boston, Mass.

"KELEIVIS"
Lithuanian Weekly

represents over 50,000 Lithuanians in New England States. Best advertising medium. Executes all kinds of Job and Book Printing in foreign languages. All Communications should be addressed

A. Žvingilas,
Post Office Box 3232,
Boston, Mass.

No. 24.

Boston, Mass., 27 Liepos (Juli) 1905 m.

Metas I.

Pasarga.

Norėdamas pamatyti mūsų laikraštį, prisiųsk savo aiškų adresą, o gausi vieną ant pažiūros dykai, paskui jeigu patinka prisiųsk vieną dolerį, o gausi „Keleivį“ per visus metus.

Teipgi brangūs skaitytojai, kurie permainingot savo adresą, visados prisiųskit ir seną; parašykite, kad mano senas adresas buvo toks ir toks, o naujas toks; visada parašykite abudu adresu.

Skaitytojai „Keleivio“, ar šep mūsų kostumeriai rašydami laiškus, kožną kartą padėkit savo aiškų adresą; niekad nerašykite „adresas mano tas pats“, nes mes senų laišku nelaikom, ir gavę laišką su „adresas tas pats“ nežinome ką daryti. Rašydami laiškus, arba prisiųždami pinigų, uždekit tokį adresą.

A. Žvingilas,
Box 3232 Boston Mass.

Žinios.

Revoliucija Rusijoje.

Kaip tai akyva, ir kaip mes turėtume visi pasimokinti iš nusidavimų Rusijos viešpatystės dabartiniam laike. Kaip greitai mūsų akį atitraukia bile koks mažas apsišėkimas ant gatvės arba mūsų namuose, o kaip mažai mus apima tas didelis krutėjimas darbininkų ir kitų klasių žmonių, kurie gyvena po Rusišką valdžia, ir kurie dabartiniam laike kyla, agituoja, kovoja ir miršta už geresnį gyvenimą, laisvą politikišką kalbą, raštą, laisvą tikėjimą, laisvus susirinkimus ir visuomenišką darymą tiesų. Kaip mažai mus tas viskas apima, tai galima matyti, jog mes tik refkarciais taja kalba užsiimam ir paibigiam sakydami: „a! kaip jie padarys, prieš vėją sunku papūsti ir t. t.“ O vienok kad mes apsišvalgytume, dirsteltume nuo mes esam, ką mes veikiam ir kur mes gyvenam? Atrastume, jog ir mes gyvenam tokioje šalyje, kur pirma daugiau šimto metų gyvavo despotizmas, prispaudimas žmonių kurie nekenė savo tautos karalių ir teip ilgai varė kovą, teip ilgai vargo, kentėjo ir mirė, pakol galutinai vėlava liuosybės nepradėjo plezdėti aprieksdama liuosybę kiekvienam sunui šios šalies.

Nuo 1770 iki 1783 be paliovos liejosi kraujas per 13 metų laisvę mylinčių šio krašto gyventojų. Dabar tik tai švenčiam šventes, kaišom kapus tų, kurie kariavo už laisvę šioje šalyje. Dabar godoją pasaule, kaip drūta, mokyta ir darbščia šali Amerikos.

Mūsų tėvynėje Lietuvoje ir visoje Rusijos viešpatystėje dabar toki patys laikai, koki buvo Amerikoje 1770, y. 135 metai, tiek laiko visa mūsų šalis pasilikus užpakaliėje šios šalies. Tiek metų atgal Amerikos gyventojai buvo teip suerzinti su neišvengtinom mokestimi, pečėtimi, muitais ir kitokiais būdais. Jurgis III, karalius Anglijos, teip žindo šią šalį, nieko jiems neduodamas, kaip Rusijos caras, kad melžia mūsų tėvynę ir kitus po jo valdytę esančius. Tada žmonės pradėjo savo kraujagerio neuzkėsti; pradėjo ir ant jo kareivių žiūrėti su paniekinimu ir nekartą atsiti, jog metė juos akmenais. Ir antgalo prasidėjo vieša karė. Taigi kad mes apsimislytume, kad turėtume teip tyrą protą, kaip turėjo tų laikų amerikoniai, tai jaus tumės, jog mes gyvenam tokiame svarbiame punkte istorijos; toki svarbūs darbai atsilieka po mūsų akių dabar, kaip kad pradžioje karės už laisvę Amerikonų su Anglija. Bet ant nelaimės mes esam nejauntruš vaikai mūsų tėvynės, suraisioti virvėm mus pasileidimo, tamasybės ir nevienybės; skirstomės, edamės šeimynose ir visuomeniškose darbuose, ir toks pasielgimas mūsų paliks juodą lapą mūsų istorijoje. Viltis vienok, jog mes kada nors susiprasim ir per eiles metų suprasim, kas tai yra revoliucija ir patys prisidėsime prie kariavimo.

Krutėjimas Rusijoje. — Varšavoje pakorė Steponą Okriejėvą 21 liepos, kuris mėgino apginti Rusijos vargšus nuo kankintojų caro tarnų, mesdamas bombą į policijos stotį Pragoje 26 kovo. Kariant Okriejėvą virvė nutruko ir turėjo antru kartu darbą judosišką atlikti. Mat jau ne kanapės nenor tarnauti kraujageriam. Okriejevas, eidamas ant mirties, kaip visi tikri revoliucionieriai šaukė: „Šalin despotizme, šalin carizme, lai gyvuoją laisvė ir socializmas.“ Ne jokia partija, ne mokslas, ne sekta neturės tiek šventųjų ateitije, kiek turės suprantanti darbininkai, kada ukanos vargų nusiblaivys. Bielsestoje 21 liepos bomba

ta tapo mesta viduriuje miesto į policijos viršininką, kada jis maišėsi po žmones. Trys likosi ant vietos užmušti ir trylika sužeistų, tarp kurių buvo viršininkas policijos su savo sūnum.

Helsingfors'e, Finlandijoje 21 liepos čionai tapo užsautas policijos viršininkas Kremarenka. Šoviko pravardė Prokop; jis tapo suimtas ir pakintas, jog jis norėjo nužudyti buvusį gubernatorių Miasojedovą.

Pasikėlinai ant Kaukazo pilnoje prasmėje verda. Keliose vietose buvo smarkūs susirėmimai kareivių su darbininkais mieste. Perma praneša, jog Jombos buvo vartotos, kur kito du ir daugelis tapo sužeistų nuo kazokų kulku. Žinios praneša, jog Varšavoje 25 liepos penki tūkstančiai geležines išdirbėsiųjų sustraikavo už didesnę mokestį.

Tę pat ir duonkepių strai kas dar tęsiasi. Duonkepiai suardė vieną keptuvę ant Gročonskos gatvės ir užmušė vieną ypata.

Žinios praneša, jog trys šimtai lenkų augštesnės klasos padavė prašymą ministerių komitetui, kad nustotų rusifikaciją Lenkijoje; nemėgintų verstti lenkų į rusus visokiomis būdais, išrodydami caro tarnam, jog tas jų darbas neatneša carui naudos, tik tai daugiau blėdies.

Po Lietuvą eina nemažesnis judėjimas — varoma agitacija ir prirengimas žmonių prie karės už liuosybę.

Prienuose per šv. Petrą buvo išmėtyta daugybė atsisaukimų po bažnyčią teip, jog daugelis žmonių vietoje mišų maldų skaitė apgarsinimus. Trukšmas pakilo, žmonės ėmė pulkuotis ir prisakinėti, kad visos krautu vės būtų uždarytos. Antgalo susirinko pulkas pas Golbergio bravorą, išlaužė vartus, suėjo ant kiemo ir laikė prakalbas. Teipgi pasisaukė savininką ir privertė, kad alų pardavinėtų žmonėms po 10 kapeikų, vietoje 13. Žydai vienok užsiprašė kareivių nuo gubernatoriaus, ir dabar stovi rota kareivių. Alaus prekė vėl tapo pakelta. Budkoje užmušė strazininką. Žodžiu sakant, visur yra bruzdėjimas netik miestuose, bet ir bažnytkiemiuose ir kaimuose.

Žmonių nuomonės nemažai persimainė: visur kalba, jog jau nereiks eiti į Ameriką, nes tokia bus Rusijai neuzilgo, kaip sutrupins caro galybę.

Iš Amerikos.

Kad paleistų.

New York 25 liepos Rosijos žmonės gyvenanti New Yorke pradėjo darbuotis, kad prašyti japonų, idant anie paleistų politikikus prasikaltėlius, išvartus ant salos Sahalino. Japonai dabar katik išsikėlė ant tos salos, ir jie galėtų išliuosuoti tuos nekaltus žmones, vargstančius už šventas tiesas žmonijos ištremti per Rusiškąjį carą.

Nors numirė Amerikoje.

New Yorke 25 liepos laivas Groser Kurfurst, grįždamas atgal į Bremeną paėmė pulkelių emigrantų vežti atgal, kurių Amerikos tiesos nedaleido priimti į šią šalį. Laivui bevaziuojant dar per kojos siaurumą vienas iš gražinamų vargšų apmisino, jog geriau bus čionai galas gauti, nekaip vaziuoti atgal. Soko į mares nuo laivo ir išnyko vandens vilnyse. Laivas sustojo, nuleido luotą, bet iššokęs nepasirodė daugiau.

Darbininkų reikalauja.

Pittsburg, Pa. Pittsburgo dirbtuvėse buvo reikalavimas darbininkų. Kas tą reikalavimą padarė, tai nežinia; gal užėjus karšciam patys dirbantieji pametė darbų. Kapitalistai gal paduoda tuos apgarsinimus patys, kad tenai privaziuotų daugiau duonos kompetitorų. Pittsburgiečiai apie tai galėtų pranešti.

Vyrui laikrodėlį duoda.

Washington, D. C. 25 liepos. Vokietijos kaizeris arba karalius prisiuntė sidabrinį laikrodėlį vienam negrui George C. Ellis Washington'e, D. C. Šią dovaną gauna negras užtai ką išgelbėjo stovylą Fredrikio Didžiojo Washington'e, ant kurios dinamitas buvo padėtas sudraskyti. Tai matai kaip plutokratų kraujas giminiuojasi.

Šidlaucką parveža.

La Junta, Col. Jonas Šidlauckas yra po valdžia Massachusetts detektyvų Whytny ir Rhoades ir bus pargabentas į Bostoną Subatoj apie pietus. Šidlauckas labai blogam padėjime: maišosi, meluoja ir prašosi, kad jį siųstų į Rusiją. Tę jį, girdi nekars, tik į Siberiją nuvarys. Aplinkėje yra dar daugiau tokių kaip Šidlauckas, tik reikia gero karščio, o jų auginami darbai pasirodys.

Baisi eksplozija.

San Diego, Cal. 21 dešimtą valandą išryto istiko baisi eksplozija ant kariško Amerikos laivo „Bennigton“. Užmuše 60 ir sužeidė daugelį. Nelaimė nežinia kaip atsitiko, tik žinia, kad jo garinis katilas eksplodavo.

* * *

Troy, N. Y. 26 liepos čionai tapo suimti du lenkai, bet turbūt lenkberniai lietuviai Jokubas Soloran, kita Kajietonas Yidunas, turbūt Vidūnas apkaltinti už dalyvavimą užmušėjistėje Lawrence, Mass. pereitą nedėlios vakarą per voseilę. Oh nelaimė mumi, jog mes atsizymim vien tik su žudystėm. Veseilios nevertos kelti niekam, kad šitokios nelaimės nuolat atsitinka.

Žinios iš pasaulės.

Konstantinopolis 22 liepos. — Bomba tapo mesta ant Sultono, kuri trūkdama daugelį užmušė ir sužeidė. Sultonas vienok likosi gyvas, tik kelias jo pačias pažeidė.

Berlynas 24 liepos. — Žinios praneša iš Berlyno, jog Villiamas Vokietijos Imperatorius susitiko Rosijos carą ties sala Biverkoe netoli Švedijos. Jie susivaziavo laivais, nes zeme tie teronai jau bijo ir koją iškelti. Sako, jog caras pasikalbės su Villiamu Kaizeriu apie visokius reikalus karės ir revoliucijos. Carui prez. Rooseveltto rodu negana, tai da pasiteiriaus su Villiamu, Paskutinis mažai ką gali carui gero padaryti, nes Vokietijos parlamente yra apie 81 socialistas pasiuntinys, ir metai po metų abudu su caru galės grabes kasti.

* * *

Shanghai, Chinija 22 liepos. — Žinios praneša, jog Kinuose prasidėjo boikotavimas Amerikos išdirbtų produktų, t. y. Chinai neperka nieko, kas tik padaryta Amerikoje, dėlto kad Amerika neleidžia laisvai atvaziuoti Chinai į šią šalį. Amerikonai bijo, kad Chinai neimtų čionai veistis teip, kaip jų krašte. Jie neturi saiko platini me vaikų.

* * *

Nizny Novgorod, Rosijoje 23 liepos buvo dideli maištai tarp darbininkų ia kareivių, kurie tęsėsi per keturias dienas, kasdien atsinaujindama; laike maištų 12 žmonių tapo užmušta ir daugybė sužeista.

Karės lauko.

Sahalinas, sala, kur daugelis politikiškų Rosijos prasikaltėlių išvaryta Siberijoje, paimta į japonų rankas. Žinios praneša, jog japonai užėmė Alexandrovską, kuris guli 700 mylių į žiemius nuo Vladivostoko. Carui tę visai nesiseka. Pakajaus darytojai jau artinasi prie susijimo ir pradėjimo tarybų. Japonų santaikos komitetas jau yra Amerike. Baronas Komura ir ministeris Takahira atsilankys pas prez. Rooseveltą 28 liepos. Japonai ketina daug reikalauti nuo Rusų. Susitaikymas gali neįvykti.

Vietinės žinios.

24 liepos atsibuvo specialiskas susirinkimas šv. Kazimiero draugystės, kad apkalbėti, ar prigulėti prie „S. L. A.“ ant toliau, ar ne? Neprigulėjimą labai suagıtavo 2 vietiniai žmonės su pagelba vieno pono iš New Yorke. Nekurie žmonės buvo teip suagituoti, jog jau mislyti nieko negalėjo, tik rėkė, ir kad rėkė, tai rėkė, niekur jau nereks labiau. Po ilgos tarysės ir aiškinimo, tapo paleista per balsus; ir nubalsavo prigulėti prie „S. L. A.“ Užsibaigus susirinkimui ilgai dar daužė stalą keli sustoję, kad jie nemokės į „S. L. A.“ Širdingai reik padėkavoti New Yorke agitatoriui.

26 liepos buvo susirinkimas vaikų ant lietuvių salės ir pasimokinimas lietuviškai skaityti ir rašyti. Nedaug susirinko, vienok noriai jie mokinosi, ir matyti, jog greitai išmokyti. Kitas susirinkimas bus pirmą dieną Rugpinčio, Augusto, utarninke. Nuo dešimtos iki 12 prieš pietus, pažiūrėsim, jeigu tik tiek ateis, kaip paskutiniu sykiu, tai neapsimokėtų laika gaisinti. Tėvų širdingai meldžiame apmislyti ar tai nebūtų gerai, kad vaikas galėtų suprasti savo kalboje raštą? Vaikai labai myli ir prašo, kad juos leistų, bet tėvai visai nenori klausyti. Ar tai toks tėvas, ar tai jam tinka turėti vaikus? Toks tik nori išauginti užmušėjus, ne žmones. Utarninke nuo 10 iki 12 išryto vėl meldžiam atleisti vaikus ant lietuviškos salės, Broadway Ext.

So. Bostone ir aplinkėje paskutiniam laike pradėjo užpildinėti žmones valkatos, dėlto reikia apsisaktuoti ir neiti vienam nakčiai, kur gali papulti į rankas tų žmonių (Ant paskt. pus. I kol.)

SANVAITINIS LAIKRAŠTIS

"KELEIVIS"

Išleina kas ketvirtą

Boston, Mass.

Kaštuoja ant metų \$1.00

Į užmarę - - \$1.50

Rašydami į Redakciją, adresuokit

A. Žvingilas,

P. O. B. 3232, Boston, Mass.

Norėdami atsilankyti ateikit ant

52 B. Street,

South Boston, Mass.

The Lithuanian Weekly

"KELEIVIS"

Published every Thursday by

A. Žvingilas,

52 B. St. So. Boston, Mass.

Rates of Advertising:

One inch once \$.50

One inch one month \$1.00

One inch one year \$10.00

All communications should be addressed to:

A. ŽVINGILAS,

P. O. B. 3232, Boston, Mass.

"ENTERED AS SECOND-CLASS MATTER
FEBRUARY 23, 1905, AT THE POST
OFFICE AT BOSTON, MASS., UNDER
THE ACT OF CONGRESS OF MARCH 3,
1879."

— Maikė, aš myliu su tavim pasikalbėti, bet tu mane kartais užpykda, išardamas negerus žodžius: paskutiniu kartu tu man sakiai, kad aš nebūčiau beždžionė, nedaryčia ką kiti daro, tik vartočia savo protą. Tas man nepatinka, kaip tu gali tą sakyti!

— Na, tėvai, tu turi man dovanoti, aš nevadinu tave beždžione, tik sakau, jog tau nepriguli daryti kaip beždžioniai. Matai, daugelis žmonių sako, jog kaip mano tėvas darė, taip ir aš darysiu; toks sakymas yra beždžioniškas, tėvai. Daugelis yra tėvų, kurie žmogų užmušė, namus išplėšė, girtuokliu numirė; ar tai jų tėvų vaikais gali girti, kaip jie darys, kaip jų tėvai darė? Ne! aš tau tėvai sakau, kad žmogus turi pažinti, kas tai yra geras ir blogas, ir tada pasisavinti gerą, ar tai būtų nuo tėvo ar tai nuo svetimo. Daug mes galim gero netik nuo žmonių pasimokinti, bet ir nuo gyvulių. Bile koks gyvulėlis, žiūrėk, kaip jis atlieka savo gyvenimo užduotį, kaip rūpinasi apie maistą, kaip mieliai augina savo vaikučius; ar tai negali pasimokinti meilės ir darbštumo nuo jų? Gal, tik reikia apmislėti. Beždžionė mėgina tą daryti, ką ji mato darant artimą žmogų, o tie kurie sako, jog jiems daugiau nieko nereikia, tik vien to, ką jų tėvas darė, tai išrodo į beždžionę. Yra tokių, kurių tėvus augusius tik ant kaimo, nematę nė mašinų, nė jokių išmisių, žodžiu sakant, jie neprisitaikę prie šiandieninio gyvenimo, na ir

kaip gal tik taip daryti kaip jie daro, kada-gi jie nežino, kas ant svieto yra.

Apie savistoviškumą.

Kada-gi pasekmingumas mūsų gyvenimo paeina nuo mūsų savistoviškumo, todėl mum naudinga apie tai pasikalbėti.

Kad gerai suprasti žodį savistoviškumo, turim jį pasiaiškinti. Savistoviškumas žmogaus labai musturi apimti, nes nuo mūsų ypatingo savistoviškumo priguli ir savistoviškumas tautos. Savistoviškas žmogus yra tas, kuris supranta kaip lankytis nuo vargo savo gyvenime, neuzkraudamas savo vargo ant kito pečių. Savistoviškas žmogus turi suprasti nuo savo sudėjimo iki sudėjimui pasaulės, tada tiksliai numatys kaip lankytis nuo vargų šiame gyvenime. Mes neatbūtinai turim rūpintis suprasti mūsų kūno sudėjimą, pazinti, kas jį drūšina ir kas vargina ir atima sveikatą. Suprasdami kaip kūnas mūsų sudėtas, mes pasiliekam ant tiek savistoviški, jog suprantam, kaip jį prižiūrėti ir kaip pralinti nuo jo nelaimės. Matysim, tas mūsų kūno dalis, kurios silpnės už kitas, pataikysim joms lengvesnį darbą, taipgi matysim kur yra drūti mūsų raumens, ir tiems duosim atsakančių sunkesni užsiėmimai. Išdirbtą mūsų kūną mokėsime vėl pastiprinti atnaujinti jo pajėgas; matysim kur reikia ir kokio materiolo dėl atbūdos, ir tiems duosim atsakančių sunkesni užsiėmimai. Išdirbtą mūsų kūną mokėsime vėl pastiprinti atnaujinti jo pajėgas; matysim kur reikia ir kokio materiolo dėl atbūdos, ir tiems duosim atsakančių sunkesni užsiėmimai.

Savistoviškumas mūsų sąžinė.

Mūsų sąžinė, protas, lizdas kur gema mūsų mislys, smegenys, kurie apibudavoti storu kaulu mūsų galvos, kur sukrauta visa galybė mūsų žmogiškos karalystės. Reikalauja mūsų didelio savistoviškumo. Baimė, kuri viešpatauja mūsų protė, pagimdo mum daug nelaimių. Kogi mes bijomės, mes bijomės, labiausia to, ko mes nesuprantam. Apmislykim gerai, ar ta baimė mumi atneša ką gero. O atsim, jog netik mumi gero neatneša, bet palieka mus vergais tų žmonių, kurie nebijo. Reikia gerai sau suprasti, jog baimė niekada nepalengvins mūsų kentėjimo, ir neuzdengs mūsų nuo mirties. Kaip matome, jog kožas žmogus yra sutvertas atskirai taip atskirai ir turi savo kentėjimus, mirti ir viską kas jo kūnui priguli pats pranešti; matom, jog mes esam sutverti savistoviai, tai nereikia nė mislyti, jog už mus kas kitas nukentės, numirs arba žodžiu sakant paims mus nelaimės ant savo pečių. Ne! mes patys, o daugiau niekas turėsime panešti mūsų ločnas nelaimės. Todėl stok kaip vyras ir žiūrėk ant pasaulės, kaip apgynėjas savęs! Nesilenk prieš nieką, kad tavo gyvenimą pagerintų, paimtų tapo skausmus ir vargus, nes tas užnieka, niekas už tave

nekenčės kaip tik pats. Jei-gu perkirsi ranką ar koją, niekas ją nesugydys, kaip tik tavo ločnas kraujas. Jis neš kūnišką materiolo dėš kaip plytelę prie plytelės, pakol neišsipildys perkirstos vietos ir nepadarys lygia kaip buvo. Kaip zaizda būna per mūsų ločną kraują atbudavoti, taip ir kiekvienas mūsų apsirikimas, dėlto mum nēr ko bijotis, mes patys esame ponais po valdžia amžinai teisingos gamtos. Mes kime baimę, kuri mus kankina, klausykime, skaitykime, mislykime, būkime ramūs ir mokinkimės suprasti tiesas motinos gamtos arba mūsų tikro Dievo.

Savistoviškumas mūsų Sugyvenime.

Savistoviškumas mūsų gyvenime yra dideliai apleistas ir gamina mumi labai daugelį vargų, kaip nesuprantantiems politikos. Kiekvienas mes žiūrime ant vienas kito kaip ant savo priešo ir skriaudėjo. Renkame savo valdytojus, paskui juos neuzkenčiame: jieškom progos juos pralinti, kad ir per mirtį. Vieni garbinam valdytojus, kiti niekinam juos, ir toks bružinimas kaip debesys sukele baisias perkūnijas, kyla revoliucijos, liejasi kraujas upeliais, naikinasi turtai. ir nuo amžių sukrauti mokslai, kaip skruzdės savo skruzdėlyna išnešioja. Kokia tai priežastis tą viską veikia, galim numanyti. Šioje gadynėje kūdikis užgimęs randa tiek ant pasaulės išmisių surėdymų, jog per savo jaunas jis joki būdu negali su viskuo apsipazinti, o atėjus į 14 metus, turi eiti prie darbo, kuris jį sunkiai priima ir palieka nesavistovišku, nesuprančiu žmonijos sugyvenimo, O kada žmonija susidėjus iš didesnės pusės nesuprantančių, užtai ir pakyla baisios žemiškos perkūnijos, užmušėjstės, patzudystės, karės ir revoliucijos antgalo badas ir marai. Taip nors mes nekurie ir rūpintumės išvalyti, išliuosuoti, apginti skriaudžiamą žmonių, nieko nepadarysim, pakol ji nepastos savistovė, ir nesupras ką turi suprasti šiandieninis žmogus.

Kaip galim pastoti savistoviais.

Kaip pastoti savistoviais, tai sunku ir pasakyti, nes tas reikalauja nuo mūsų darbo, o dirbti mes tingim; mažas kitam patarnavimas mus paalsina keli centai duoti ant mokslo mum neuzmiršti. Bet kad kitokio būdo aš nežinau, tai tik tiek turiu sakyti, ką žinau. Nežiūrėkim ant savo kūdikio kaip gyvulių, bet rūpinkimės juos pamokinti ir apie tai mislykime pirma jų gimimo. Patys supraskime savo kūną, nenuodinkime, bet gaivinkime geriausiu maistu, o smarkų mūsų kūno sunaudokime ant mokslo, ant pakalbinimo kitų prie gerovės, raštelis, kalba ir darbu. Nežiūrėkim ant kitų, kad paduotų mum šieno, dirbkim patys iš gilumos mūsų širdies. Jeigu iš širdies dirbsim, seksis: lavinsimės, o ant galo gerai padarysime. Nežiūrėkime kritikos, kada veikiam iš

tikros mūsų širdies, nes ko nemoki, užtai neatsakai, o rankas sudėjus nieko neveikt, didesnis griekas kaip gerai nenuveiktas darbas. Pilozopai arba tie mokslinečiai, kurie nori pasibovyti su mum, kaip katė su pele. Jie juokiasi iš mūsų silpno darbo, bet jeigu mes visuomenė nesilavinsim, philozopai mus greičiau prazudys, nes matyt, kaip jie moka bovytis su mūsų švenčiausiais darbais.

Savistoviškais mes turim pastoti ir kožas turim išduoti geriausią, ką mes galim. Mėginkim savo reikalus patys atlikti, patys lavinkimės, o kaip išlavinsim tada tik mūsų vargai, nelaimės ir viskas mus žudantis išnyks, pastosim savistoviais. Ar tu esi savistovis, ar tau taip rodo kaip man? Kas geriau mus išgelbės iš gelbės iš vargo kaip mes patys asabikai ir visuomeniškai?

KELEIVIS.

Broliai lietuviai
Jūs nepamirškite,
Nedėlioj bus vesėlių
Ateiti atminti.

Alaus jau bačkos.
Dėgtinės netruksta;
Privėzto sklepuose
Tik garuoja rūkšta.

Gerkite suję,
Tik nesimuškite,
Ir balsais pelėdų
Ir žvėrių neužkit.

Tas yr jūs linksmybė,
Kitos jūs nežinot,
Užtai sumazinkit
Biaurųjų užimą.

Kad neuzdarytų
Tos jumi linksmybės,
Už piktą pasielgimą
Ir nedorybes.

Teip jau padarė
Viename mieste,
Liūdno atminimo
Vertam Lawrence.

Get raus iš salės
Vietos vesėliom nėra,
Lietuvių pasakė
Tenaitinis sudžia.

Užstatykite kaucijas
Vienas iš jaunų poros,
Jūs lenkiški
Ir rusiški išperos.

Mes jus suvaldysim
Kad patys nemokat:
Indus nedėlioj daužot
Rėkiate ir šokate.

Antgalo makaules
Savo skaldot,
Jūs vergai tamsybės
Kokius mierius gaudot!

Dede Siamas mokina lietuvi Angliškos kalbos.

Angliška	Istark	Reiškia
adequate	edikvet	sulygint
nature	načur	gamta
designet	dizaint	sutvėrė
acquit	ekvit	paliuosuot
opposite	apasait	priešai
park	park	sodas
wisdom	vizdom	zinojimas
truth	triūt	teisybė
honor	hono	garbė
visible	vizible	matoma
surplus	surplus	perdaug
calamities	kalamifis	vargai
winter	vinter	ziema
morning	morning	rytas
conformally	konformali	sulyg
orders	orders	užsteliavimai
confide	konfaid	užsitikiu
soon	sūn	greit
differ	difer	skiriasi
averse	avers	priešingas
called	kald	saukė
again	agėn	vėl
conversant	konversant	sutinkas
consumption	konsomšin	sausligė
efforts	eforts	išgalės
equal	ekvil	lygus

Mine is as good as yours. Mano yra taip geras, kaip tamistos.

Adequate to. Sulygint su.

They are not what nature designed them to be. Jie yra netoki, kokiais gamta taisė juos būti.

How are you? Kaip esi tamsta.

To be given away. Dėl atidavimo.

I acquit you of. Aš paliuosuju tamsta.

I live opposite to the park. Aš gyvenu šone to sodo.

The want of wisdom, truth and honor is more visible. Reikalas proto, teisybės ir garbės yra daugiau matomas.

A surplus of calamities. Perdaug vargų.

One winters morning. Vieną žiemos rytą.

I will send it conformally to your orders. Aš pasiųsiu pagal tamstos užsteliaviną.

These ten days or more. Šiais dešimts dienų ar daugiau.

I confide in you. Aš užsitikiu tamsta.

As soon as I can. Taip greit, kaip galėsiu.

I differ from you. Aš skiriuosi nuo tavęs.

I am averse to that. Aš priešingas tam.

The best and the worst are averse. Geriausias ir blogiausias ir priešingi.

No one has called. Niekas nešaukė.

Dont give that child no more sugar. Neduok tam vaikui daugiau cukraus.

I will never do it again. Aš niekad daugiau nedarysiu.

I am conversant with it. Aš sutinku su juo.

He died of consumption. Jis numirė nuo sausligės.

My efforts are equal to your. Mano išgalėjimas yra lygus su tamstos.

Parlament. rīškos tiesos atlikimui susirinkimui.

(Tąsa).

Įnešimas atiduoti klausymą komitetui ant išrišimo gali būti pataisytas, pamazinant skaitlių sąnarių komiteto, arba duoti kokį patarimą išrinktam komitetui. Kada komitetas išduoda raportą savo darbo, daugiau tas darbas kitam komitetui atiduoti, bet jeigu kas negerai, tas pats komitetas aprinktas vėl pataisyti.

Pertaisymai.

Kada įnešimas klausymo būna nubalsuotas už klausymą arba prieš klausymą: po nubalsavimui klausymo, visada galima paduoti įnešimas, kad klausymas būtų perkartinėtas. Įnešimą perkartinėti klausymą, gali paduoti vienas iš tų balsuotojų, kurių pusė turėjo didesnį skaitlų balsų, o jeigu balsai lygiai pasidalina, tada gali paduoti įnešimą perkartinėti ir pataisyti klausymą vienas kuris už tą klausymą balsavo. Pertaisymo įnešimas turi būti įneštas tuojaus po balsavimui. Klausymo pataisymas kartą įneštas ir atmetas daugiau negali būti įneštas.

(Toliaus bus).

BAIME DIEVO.

Parašė Džiukė.

I.

Buvo žiemos laikas apie pradžią sausio mėnesio; dienos buvo labai šaltos, o naktys net liūdnos nuo balso švilpiančio vėjo per plyšius. Vieną ypatingą dieną, kurią šita pasaka prasidėjo, vėjas siūto labiau negu kitas dienas; pustė sniegą į visas šalis, o šaltis buvo perėjęs savo rubežį, žodžiu sakant nieks negalėjo nosies iškisti laukan.

Netoli nuo kaimo Vitiškių stovėjo menka trobelė, kurioje gyveno Raulai. Raulas paprastai eidavo dirbti į dyvą, bet šią žiemą Raulas daug nukentėjo. Raulienė jau iš rudens pradėjo sirgti ir tas tankiai Raulą namie užlaikydavo. Menkas buvo jo uzdarbys, kada dirbdavo, dar labiau susimazino pasi- liekant jam tankiai namie. O čia du mazi vaikučiai ir jo serganti moteris Barbė pri- darė ikvaliai rūpesčio varg- šui Raului. Pirmas didžiau- sias skausmas patiko Raulą, kada reikėjo parduoti karvę. Karvę vienok turėjo parduoti ir pinigų jau baigė išlei- dinėti ant maisto. O Barbė vis dar neina geryn. Juo- zukas dviejų metų ir Elzė penkių pradėjo džiūti, nes karvės netekus jau nebuvo atsakančio jiems maisto. O čionai žiema ateina. Kad Barbė ir pasveiktų, tai dar- bo tame laike visgi niekur negautų. Raulas rūpinasi, nežinojo nė už ko stvertis. Raulienė nu ryto iki vaka- rui vaitojo: „oi, Dieve mano Dieve! kas čia bus, kur mes dingsime su mažais vaikeliais. Žiema šalta, kūrianti nėra ku, o čia dar tu Raulai ne- dirbi...“

Raulas mėgindavo savo pačią suraminti, kalbėdamas jog nėra dar taip baisu. Raulienė visai nejaudė, jog ją patiks dar didesnė nelaimė. Vieną dieną Raulienė jautė- si silpniau negu kitas dienas, o šaltis viešpavėjo be malonės; per maziausią plyšį vė- jas nešė sniegą į vidų stulos. Raulas, matydamas pačios padėjimą, ir neturėdamas nė kuom vaikų pavalgydyti, paskutines malkas į pečių sudėjęs užkūrė, vaikučius ap- rėdė su drapūnom kokia tu- rėjo, pats išėjo įsiekoti pa- gelbos.

Praslinko visa diena, Rau- las nesugrįžo. Atėjo baisi naktis; vaikučiai bevergdami valgyti, abudu užmigo šale motinos, kuri blaskėsi į visas puses ir šaukė: „Rau- lai, Raulai! ar dar tu neparė- jai, oi, Dieve mano, Dieve! išklausyk mane nors kartą, ir atsiųsk kokią nors pagel- bą.“

Šauksmas Barbės buvo veltuo, pagelbos jokios Dievas neatsiuntė. Nė klausyti ne- norėjo, o jeigu ir girdėjo, tai buvo peršalta, ir ant vai- tojimo nelaimingos moteris- kės niekas neatsiliepė. Iš ryto anksti vaikučiai abudu pakilo ir Juozukas pradėjo verkėti: „Mamyte aš valgyti noriu!“ Ašaros pradėjo per veidą moteriškės risti, o širdį skausmai suspaudė.

— Palauk, Juozuk, pareis tėvas!

O Elziukė atsisaukė: — Mama kur tėvas? Žmona sudrebėjo nuo bai-

mės, nes pati sau negalėjo išaiškinti, bet atsakė:

— Dievas žino, vaikeliai!

Moteriškė bandė atsikelti, bet apalpus, parpuolė; kaip apalpus ilgai ji gulėjo, ne- žinia. Kada akis pravėrė, rado abudu vaikučius šale savęs verkiančius ir dreban- čius nuo šalčio. Ji bandė prakalbėti, bet žodžio nega- lėjo ištarti. Patraukė Elzė prie savęs ir povaliai pakuz- da ištarė vandenio! Mergaitė priėjo prie viedro pasemti vandenio, bet vanduo buvo užšalęs; tada nežinodama ką daryti, paėmė sauą sniego iš po durų ir dėjo motinai į burną. Bet Raulienė jau neatsipeikėjo, tik kartas nuo karto buvo girdėtis sunkus atsidusimas. Juozukas, ma- tydamas, kad motina negali prisikelti iš miego, pradėjo Elzės melsti valgyti. Mergaitė išjieskojo valgio po vi- sus kampus, ir radus sudžiū- vusią plutelę duonos, atida- vė mažam Juozukui, bet jis negalėjo atkasti; tada ji mė- gino atkasti ir davė Juozu- kui valgyti.

Raulienė akis pravėrė, vaikučius prie savęs prisi- glaudė:

— Dieve mano, Dieve! i- tavo prieglaudą atiduodu sa- vo vaikelius, nes jau neilgai savo gyvastį užlaikysiu.

Gailestis ją suspaudė ir daugiau kalbėti negalėjo. Po valandai dar kartą atsi- duso ir jau užsibaigė Raulie- nės kančios. Vaikučiai šau- kė motiną, bet ji jau neatsi- riepė, nė nespaužė jų prie savęs. Po valandai Elzė kal- bino Juozuką:

— Tylėk, Juozuk, mama sakė, kad ateis Dievas, žiū- rėkim per langą, gal jau ate- ina. Bet Juozukas glamo- nėjosi apie motinos krūtinę, nesitraukė, tik tai šaukė: „mama, mama!“ Antgalo pradėjo temti, šaltis dar la- biau pradėjo viespatauti ir ant nakties baisi vėtra ėmė sniegą nešioti.

II.

Vieną labai šaltą naktį daktaras Girza važiuo nuo ligonio. Pusris neispasaky- tas, sniegas kartais stulpais ėjo, kartais susimaisė ir per žingsnį negalima buvo toliau matyti. Kelias buvo suly- gintas su laukais ir sunku buvo važiuoti. Daktaras vie- nok turėjo namo parvažiuoti tą naktį. Jis gyveno apie 3 myles tolimo nuo ligonio namų. Nors gaspadorius draudė pernaktvoti, sakya- damas, jog tokioje baisioje nak- tije dar gali paklysti. Bet daktaras n' klausė, jis prašė, kad jo arklį pakinkytų ir pats rengėsi į kelionę. Iš- vyniojo gerai į kailinius ir išvažiuo. Daktarui beva- žiuojant, vėtra pradėjo la- biau ir labiau siausti, antga- lo nieko nebuvo matyti tik sniegas vėjo nešamas. Dak- taras kelio nematė, nė neži- nojo kokioj aplinkėje jisai radosi. Arklys teip nuilso, jog ką tik pavežė roges per supustytus kalnus sniego. Teip klaidžiodamas po lau- kus nė nežinojo ką daryti; nors ir iširengęs buvo gerai, bet jautė, jeigu ilgai prisieis teip klaidžioti, tai turės su- šalti. Pakisęs degtuką po skvernu, pabraukė, pažūrėjo ant laikrodžio — buvo ant- ra valanda ryto. Tuo tarpu arklys, rodos atsimušęs į ką sustojo. Daktaras išlipo iš rogių, ir nors kojos buvo su- stingę, bet atėjo prie arklio pažūrėti, kas pasidarė ir, pamatė, kad arklys stovi prie trobosio; tada jis api- čiuopom brisdamas per snie-

gą atrado duris. Bet nors ilgai baladojo, niekas ant jo baladojimo neatsiliepė, tada pastūmė drūčiai duris ir įėjo į vidų. Įėjęs į priemenę, už- braukė degtuką ir atradęs duris įėjo į vidurį. Vienok nė čia jo nepatiko šilumos, kokį jis tikėjosi rasti, tik šiurpulis perėjo per jį visą, ir koks bailsus jausmas apė- mė. Staiga uždarė duris ir išėjo į lauką. Rogėse sura- do liktartą, užsibino ir vėl ėjo į trobą žiūrėti. Prie- menko žiburio liktarnos, daktaras pamatė bailsų pa- veikslą. Ant žemės gulėjo moteriškė su atvertom akimi, kuriose dar buvo matyti di- delė baimė ir skausmas, nors kūnas buvo jau pastiręs mir- čia. Ant jos krūtinės gulė- jo mazas kūdikis, o šale mo- tinos gulėjo maza mergaitė. Daktaras Girza pastatė lik- tarną ant suolo, pats atsi- klaupė šale moteriškės, ir apžiūrėjęs ją tarė sau: „ke- lios valandos kaip negyva.“ Paėmė mažą kūdikį, apžiū- rėjo ir tas buvo amžinai at- šalęs. Bet kaip pakėlė mer- gaitę, pradėjo apžiūrėti, dak- taras visas sukruto, nes dar- pas ją rado kibirkstėlę gy- vasties, bet kas valandėlę galėjo jau užgesti. Palikęs motiną su maziuku kūdikiu, gulintu ant aslos, nes jiem- jau nereikėjo pagelbos, grie- biasi gaivinti mergaitę.

Daktaras pirmiausia išve- dė arklį į priemenę, paskui atsinešęs šiandų iš rogių, už- kūrė pečių, ir paėmęs mer- gaitę, pradėjo trinti su snie- gu ir teip padirbo per neku- rį laiką, pakol mergaitė ne- pradėjo grįžti prie gyvasties; po valandai pravėrė akis ir apsidairius aplinkui, nusi- šypsojus tarė:

— Tamista esi Dievas

Daktaro veidas prašvito, ant jo lūpų pasirodė nusišyp- sojimas, kylantis iš nuliūdi- mo, bet jis nieko nesakė. Po valandėlės ir vėl mergaitė prašneko: „mamyte man sa- kė, kad Dievas ateis mum ant pagelbos, ir vėl daktaras nieko ant to neatsakė. Po valandėliai daktaras paklau- sė: „kaip tu vadiniesi?“

— Elzė — atsakė mergai- tė.

— O kaip tavo motinos vardas — paklausė daktaras. — Raulienė ją visi vadina, o tėvą Raulu — atsakė mer- gaitė. Daktaras sutaisė stik- lą vaistų, ir pridėjęs prie lū- pų mergaitės, liepė gerti. Mergaitė jas išgėrė ir po va- landai užmigo.

Dabar daktaras apsižiūrėjo, daugiau nieko jau čionai ne- galėjo daryti. Šviesa mušė per langą, pažūrėjo į laik- rodėlį, buvo jau aštunta va- landa iš ryto.

Daktaras įvyniojo mergai- tę į savo kailinius, pakinkė arklį ir pasiėmęs mergaitę iš- važiuo namo. Dienos švie- sa parodė jam kelią, kurį nakčia buvo pametęs. Va- žiuodamas pro kaimą Vitiš- kių, pasakė kaimiečiam, i- dant eitų prižiūrėti lavonus Raulienės ir mazo Juozuko. Pats skubino namo, nes ma- zoji Elzė reikalavo greito prižiūrėjimo, o teipgi ir jo pati nerimavo ir laukė.

Ant ryt Raulienė tapo pa- laidota Vitiškių kaimiečių. Elzė turėjo baisią kovą su mirėlia, bet per gerą prižiū- rėjimą daktarienės pradėjo eiti geryn, o daktaras apsiė- mė auginti mergaitę, kaip sa- vo, iš ko daktarienė labai linksminosi, nes savo vaikų neturėjo. Ateinanti nedė- dienį kunigas D. sakė ilgą pamokslą, nurodydamas Die- vo galybę, kaip pabandė Raulus, tik nepasakė už ką Dievas baudė Raulus ir ka- me jų kaltę buvo.

Pavasarije, kaip sniegą nuleido, atrado žmogų netoli girios, pasriuvusį vandenije ir sugedusį. Žmonės minė, jog tai buvo Raulas. Dziukė.

TOLSTOJAUS APYSAKA.

Keturesdesimts Metu.

Legenda Malorosijos.

Vertė iš Angliško Muzikas.

(Tąsa)

apsidengimo. Vienas kaimietis davė jam kailinukus, išnešiotus jo sunaus, kuris buvo vienmetis su Trakimu. Per penkis metus Trakimas ganė kaimo kiaules ir per tą laiką išaugo ant labai gražaus vaikino. Toks buvo gražus, jog viso kaimo mergi- nos negalėjo juom atsidžiaugti.

Vieną sykį Špakas susitiko Trakimą, varant kiaules namo ir akyvai pažūrėjęs, pamislino, koks gražus vaikas! jam ver- tėtų turėt geresnį darbą; kiaulės galėtų būti ganomos kito, kuris nebūtų teip gra- žus ir gabus. Dėlto jis kalbino Trakimą, kad jis eitų pas jį dirbti.

Špakas buvo žmogus pikto būdo, už- tai tankiai Trakimą bardavo: kartais už tingėjimą, kartais už nepaklusnumą, vie- nok vaikas nebuvo tinginys ir visada buvo paklusnus. Špakas pats gana jį mylėjo giliai savo širdyje, bet iš savo pa- pratimo nuolat ant jo bumbėdavo ir tokiu būdu Špakas tikėjo geriausia palaikyti darbininką paklusniu, ir kad darbininkas niekada nepamirštų skirtumo tarpe savęs ir savo uktvėrio. Vienok jis davė jam valgį ir drapauą, teip jog Trakimas atsi- mindamas vargingą gyvenimą prie savo te- tos, jautėsi pas Špaką visai geram padėji- me.

Vasa apsiėjo su vargšu darbininku vi- sai kitaip, kaip kad tėvas. Prilankumas ir gražumas jauno vaikino priversdavo jos širdį prie greito plakimo.

Trakimas turėjo prigimtą gabumą ir supratimą, ir niekad nebūtų mėginęs kal- bėti į Vasą, kada jo neužkalbės, o apie meilę, tai nė šnekos negalėjo būti, kad pa- kalbinti savo uktvėrio dukterį. Bet užtai jaunoji Vasa apie tai pasirūpino ir pradė- jo jam prisipažinti, jog ji labai myli. Trakimas nors matė, jog jis vargšas ir ne- tinką Vasai, bet širdyje savo mylėjo ją la- biau už save. Vasa tikėjosi, kad jos tė- vas, kuris ją mylėjo labiau už viską, daleis- jai su Trakimu apsiveisti, jeigu ji gaus progą kada nors prie jo prisitaikyti ir gra- žiai paprašyti. Bet kad da ji savo gyve- nimu neprasė tokio daleidimo, gėdinosi prašyti, ir teip diena po dienos slinko. Vieną kartą artimas kaimynas Špa- atėjo pas jį ir po ilgo pasikalbėjimo vėl išėjo namo, ir kada svečias išėjo, senis į dukterį tarė:

— Povylys Dryzakas atėjo pasikal- bėti, ir štai ką jis sako: „Ar nebūtume laimingi, kad suvienytume tamstos dukte- rį su mano sūnum“. Aš jam atsakiau: Ne tamsta gyvenisi su mano duktere, tik tai tamstos sūnus ir aš negyvensiu su tam- tos sūnum, tik tai mano dukterė. Todėl turiu jos paklausti, ar teip bus, kaip ji pasakys. Jeigu ji apsiims eiti už tavo sū- naus, tai tada galėsite atsiųsti piršlius. Bet jeigu ji atsisakytų, tai meldžiu nepa- pykti.

— Aš nenoriu eiti už Driztenko, aš jo nemyliu — atsakė Vasa su patvirtini- mu.

— Tu nemylį jo? Jeigu ne, tai nėra ką daugiau nė kalbėti apie tai. Aš pasa- kysiu Dryzakui apie tai. Jog aš negaliu priversti savo dukterį apsiveisti su tuo, kurio ji nemylį. Ji apsišes su kuom ji pasimylės.

— Tėvai, ar-gi nedrausni savo dukterį nuo apsivedimo su vyru, kokį ji geriausia pamylės? — užklausk Vasa savo tėvo.

— Dieve sergėk mane nuo to! Tas bū- tų didžiausias griekas — atsakė Špakas.

— O jeigu aš — kalbėjo Vasa — no- rečia apsiveisti su vargšu jaunikačiu, ku- ris neturi nė tėvų, nė giminių.

— Hm! Kaip tas galėtų būti, kad tu norėtum apsiveisti su vargšu, kuris neturi nieko, a nė giminių? Tas yra negalimas daigtas, kad vargšas jaunikaits drįstų prie tavęs prisiartinti? Aš žinau gerai tavo vertybę, miela mano dukrele, ir žinau, jog mūs kaime nėra tėvo, kurio sūnus galėtų be baimės lygintis prie tavęs, o apie varg-

šus nėra nė kalbos! — atsakė tėvas.

— Tėvai! — tarė Vasa su baime — Aš myliu mūsų darbininką Trakimą iš visos mano širdies, ir su nieku daugiau ne- noriu apsiveisti kaip tik su juo.

— Miela mano dukrele, kodėl tu teip juokauji iš savo tėvo? Daugiau nesakyk to. Jis gali da išgirsti ir kas-žin ką pamis- lyti.

— Nė, tėvai, aš nesijuokiu iš tam- tos, aš kalbu tikrą teisybę. Aš myliu Trakimą ir meldžiu tėvo, kad daleistai man su juom apsiveisti, nes daugiau su nieku aš nenoriu — kalbėjo jaunoji Vasa su tvirtybe.

Špakas iki šioliai sėdėjo ant suolo su lazdele rankoje, dabar greitai, rodos su- imaisęs pakilo ir pradėjo po stubą vaikš- čioti, antgalo sustojo sudavęs lazda į grin- dis.

Vasa stovėjo netoli pečiaus ir tyliai laukė nuo tėvo kokio nors atsakymo. Tė- vo akys užsidegė piktumu. Jis išrodė, jog rengiasi ką pasakyti, bet vėl susilaikė. Pastovėjęs valandėlę, pradėjo vaikščioti, paskui atsisdė ir pradėjo su lazdele va- dzioti ant grindų. Vasa vis tyliai žiūrėjo į tėvą. Antgalo Špakas apsiraminio kiek galėjo ir pradėjo kalbėti:

— Gerai, kaip aš sakiau, teip ir tu- rės būti. Aš sakiau, jog tu galėsi apsi- vesti su kuom norėsi ir ką pamylėsi. Ir vėl tą patį paantrinu; aš nepriversiu tave miela dukrele, bet už Trakimo dabar ta- vės neleisiu; bet jeigu teip Dievas duos, aš pavelsiu tau vėliau su juom apsiveisti. Tegul tavo Trakimas sukrunta priedarbo, tegul įsitaiso šiltą ziponą ir bajoriškos mėlynos sukniš, tegul atvažiuoja su pirš- liais, savo vezime ir su savo arkliau. Ta- da aš tau pavelsiu už jo tekėti. Bet pa- kol to nepadarys, tegul nemėgina — aš jį išvysiu iš namų, ir tegul čionai savo- sies daugiau neparodys!

— Tas man rodosi labai sunku — kalbėjo Vasa — Kalboje, žodžiuose, tėvas labai esi geru, bet kaip darbuose, tai visai nesiskiri nuo kitų tėvų, jeigu neėsi dar ar- šesniu.

— Duktė, nemokik mane — atsakė Špakas piktai žodžiais — kiaušiniai nie- kad nemokina vištos. Tu esi mano duktė ir turėtum apsiveisti su kuom aš tau da- leis. Priešginiavimų jokių, netur tiesos varinėti.

— Teip aš esu tavo — kalbėjo Vasa karštai, — bet ar gali, tėvas, mane suval- dyti, dėlto, kad aš esu tamstos duktė? O, tėvai, tėvai, aš, žinoma, neapsivesiu prieš tamstos norą. Kaip-gi aš galėčia tą pada- ryti? Kunigas neduos man surišimo be tėvo daleidimo. Bet aš pasakau tamstai tikrą tiesą, jog aš neapsivesiu su nieku daugiau kaip tik su Trakimu, ir jeigu tė- vas man užginsi, tai tik sugadinsi mano gy- venimą.

— Eik šalin! nepiktink mane — sušu- ko Špakas — aš atiduosiu tave už Traki- mo tik tai tada, kada ateis su mėlynu zi- ponu ir su savo locnu arkliau ir vezimu. Jau aš tau pirma tą sakiau, kogi tu nori? Mano žodis yra mano tiesa, jeigu augštini savo tėvą, tai paklausysi ir palauksi, o jei- gu nemylį tėvo, tai eik iš mano akių su savo Trakimu. Eik, ir gyvenkite pas jo tetą ubagė, kareivio našlę, Oriną.

Pasakęs tą Špakas, sudavė su lazdele į grindis. Vasa apsiverkė ir apleido sek- lyčią. Tėvas teipgi greitai išėjo iš sekly- čios, praeidamas pro dukterį, nusidavė vi- sai nematęs jos asarų. Išėjęs ant kiemo sutiko Trakimą, benešanti malkas, kurias jis buvo sukirtęs.

— Trakimai — pašaukė Špakas — ateik pas mane į seklyčią tuojaus.

Tą pasakęs apsigrįžo ir vėl atėjo į seklyčią, ir vėl praeidamas pro verkenčią Vasą, nusiduodamas nematęs jos verki- mo.

Trakimas pasidėjo malkas, paklausęs prisakymo savo darbdavio, ėjo į seklyčią, bet pamatęs Vasą verkenčią priemenioje, sustojo ir su atyda klausė ko ji verkia. Špakas išgirdęs, tuojaus duris pravėrė ir su piktumu pašaukė Trakimą.

Trakimui atėjus, Špakas pradėjo:

— Trakimai, tu visai man nepatinki. Štai tavo dviejų metų ir vieno mėnesio al- ga, pasiimk ir apleisk mano namą.

(Toliaus bus)

